

af Naturen til visse spredte Steder bundne Folk over til Noget; der ligner en Civilisation, en Udvikling, der er afskåret efter Folk, der boe nærmere sammen og bedre kunne danne et Slags Samfund, saa kunne vi ogsaa overføre det paa Vesten. Men ved Siden deraf sætte vi en anden Udsigt. Hvis dette ikke lykkes os, skulle vi saa ikke forsøge den frie Virksomhed, den frie Handel? Nu svarer man, og jeg skal gjerne inbrømme, det har en stor Betydning i det foreliggende Tilfælde: I have forloftet disse efter deres Natur vandrende Stammer til at tage faste Boliger, i Haab om at I skulde kunne, ved at afsætte deres Frembringelser, skaffe dem en bedre Livstilværelse, og I have gjort store Anstrengelser derfor og saa slippe I dem løs i dette Dieblik og overgive dem derved til en fuldstændig Undergang, forbi de nu ere svagere til at modstaae Naturens Magt, end de vare, dengang vi forsøgte at bringe dem til en mere velordnet borgerlig Tilstand og skaffe dem bedre Lykke. I Aristodommens Navn forsøgte vi at samle dem til at vinde en bedre Tilstand, og under vore Bestræbelser i den Retning have vi, hvad der skeer saa mange Steder, svækket deres Kraft, som et naturligt, virksomt Folk. Nu bliver altsaa Spørgsmaalet: — det er her kun foreløbig henkastet — Er der nogen sund Tanke i at overgive dem til Frihandel, og kan man tænke sig, at Stammer af denne Art eller rettere sagt Folk, thi de have desværre ophørt at være Stammer, kunne trives ligesom foraa bannet Forhold, og Svaret er: jo, det er ikke Noget, der er ganske nyt, eller Noget, der er ganske ukjendt. Efter de senere Oplysninger, vi have, saa sværmer der omkring i det nordvestlige Amerika under den samme Himmelegn ikke saa faa Stammer af tilsvarende Folkeslag, som endnu have holdt sammen, og om disse vide vi nu, at de søge over Bishavet hen til de russiske Etablissementer i Sibirien, hvor de drive Handel med deres Varer, hovedsagelig med Skind — naturligvis mindre med Spæk etc., da de ikke kunne føre store Kvantiteter deraf med sig. Jeg veed ikke nøje, om de russiske Etablissementer, til hvilke de søge hen, ere saaledes indrettede, at Brændeviinshandel ikke kan finde Sted der, thi det er egentlig det, som

vækker en stor Frygt; men skulde det vise sig, hvilket man let kan faae Underretning om, at denne Handel ikke er absolut forbudt, saa vide vi, at der kan bestaae en Handel mellem Stammer af denne Natur og de europæiske Folkeslag, uden at den Fare opstaaer, som en Frihandel skulde medføre. Naar vi altsaa have en Idee om, at vi maaskee for at redde disse Folk fra den Undergang, som de langsomt henterende synes at gaae imøde, tvinges til at gaae bort fra det nærværende System, et System, der gaaver løs paa at skaffe dem en borgerlig Tilværelse, som hele deres Opholdsstæd, hele deres Maade at maatte vinde Livet paa ikke tillader — naar vi, siger jeg, maaskee tvinges til at gaae bort fra det i det Dieblik, vi vente at komme dertil, vil det saa være rigtigt at paatvinge den Deel, som dette mere udvidede System ikke har været anvendt paa, dette System, og gjøre Udgifter i saa Henseende, hvorved vi maaskee endnu mere bortvende dem fra den Tilstand, vi snart kunne komme til at føre dem tilbage til; det er dette, jeg troer ikke er rigtigt. Jeg troer, at hvad enten vi see det under den Forudsætning, at vi vedblive at beholde dem under den samme Handelsordning, som nu finder Sted, eller vi see det under den Forudsætning, at de skulle gaae en anden Tilstand imøde, saa vilde det være det vigtigste Dieblik, saavel for Regjeringen som for os, herfra at bevilge disse Penge, der dog tyder hen paa, at vi ønske, at den Plan, der nu forsøges sat i Værk i Sydgrønland, ogsaa skulde blive indført i Nordgrønland. — Her er blevet nævnt et Par enkelte Ting, som ere af underordnet Betydning, men som man dog skal lægge Mærke til. Det er blevet fremhævet af et æret Medlem (M. Hage), at den bedste Deel af Befolkningen, der nu er tilstede, er Blandinger, og at dette for en stor Deel skyldes unge Mennesker, eller rettere sagt, forhenværende unge Mennesker, der endnu haabt i Drengaalderen bleve sendte derop, og dette skulde altsaa synes at være Noget, som man kunde ønske at gjentage; men der er den behynderlige, ulykkelige Tilstand tilstede, at saavel i Danmark som i Grønland have vi vel ikke flere Fruentimmer, end vi kunde ønske at have, men flere, end vi under enhver Omstændighed strengt taget behøve. Grønland har